

[Svend E. Johansen.]

med megen — hvad skal jeg sige: Indignation parret med Forstaaelse i sit Organ, at naar Jacobsen ikke appellerede, fordi han frygtede Fængselsstraf, var det en Motivering, som ikke kunde modtages. Det giver jeg for saa vidt det ærede Medlem Ret i, men det foreligger heller ikke. Det ærede Medlem har her misforstaaet, hvad jeg fremførte under min Motivering og senere, da jeg havde Ordet, at naar Jacobsen ikke appellerede, var det, fordi hans Forsvarer mente efter Underhaandsaftale med Statsbanernes Sagfører, at der var Muligheder for en mindelig Ordning, Muligheder, som en Appel naturligvis vilde forspilde. Dette med Fængselsstraffen var, om jeg saa maa sige, det Skræmmebillede, Politadvokaten satte op over for Fabrikant Jacobsen som en Grund til ikke at foretage Appel. Det var altsaa det stik modsatte, men lad det ligge.

Jeg vil gerne over for Justitsministeren gøre gældende, at jeg er mig ikke bevidst at have fremsat grove Insinuationer i denne Sag. Jeg har bestræbt mig for saa sagligt, det har været mig muligt, at fremlægge Sagen og Sagens forskellige Forhold og belyse dem gennem autentiske Udtalelser dels fra Domspræmisser og dels fra de Mennesker, der har haft med Sagen at gøre paa den ene eller den anden Maade. Men at dette meget nemt kan blive til en Insinuation for en højtæret Justitsminister, der stadig dyrker andre Interesser og maaske sidder og tænker paa sine „Tegnestifter“ og derved forveksler det, ja, det ved jeg ikke. . . (Justitsministeren [Steincke]: Det var meget vittigt). Det kan maaske bruges i let omarbejdet Skikkelse.

Dernæst hævdede Justitsministeren, at det var en uberettiget Udtalelse, naar jeg hævdede, at man forgæves havde søgt at faa en Afgørelse fra Justitsministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder. Der er intet som helst uberettiget i denne Udtalelse. Jacobsen har forsøgt Gang paa Gang gennem sine Henvendelser til Justitsministeriet at faa Sagen undersøgt, men det er blevet afslaaet med de Begrundelser, Justitsministeren har givet her. Han har forsøgt det, og han har forsøgt det forgæves. Og i Ministeriet for offentlige Arbejder har ogsaa Jacobsen og jeg meget kraftigt forsøgt at faa Sagen bragt ud af Verden; vi gik oven i Købet med til det Initiativ, Trafikministeren viste ved at nedsætte et Forhandlingsudvalg med Departementschef Svendsen som Formand.

Men ogsaa disse Bestræbelser mislykkedes, og her maa jeg indskyde, at naar den højtærede Trafikminister gør gældende, at dette Udvalg har gennemgaaet og gennemarbejdet Sagen, er dette ikke ganske rigtigt. Ministeren kan have den Opfattelse, og det er jo meget forklarligt, at den kan være forkert, da han ikke selv var med i Forhandlingerne, men hver Gang vi under disse Forhandlinger kom ind paa et konkret Spørgsmaal, en Realitetsdrøftelse af et eller andet Forhold, var det stadig tilbagevendende Svar dette: Det kan vi ikke røre ved, det er afgjort ved Højesteretsdommen af 1929. Og saa var der jo ikke megen Basis tilbage for Realitetsforhandlingerne om de forskellige Forhold.

Ministeren udtalte videre, at Sagen afsluttedes ved Tillægsoverenskomstens Indgaaelse i 1927 ved Erstatning og Lejenedsættelse, hvad Jacobsen var tilfreds med. Nej, det var Jacobsen saa afgjort ikke tilfreds med, saa han endogsaa, da han underskrev Kontrakten, protesterede mod den og gjorde gældende, hvad Overretssagfører Steinthal har bevidnet, at han underskrev kun under Pres af sine økonomiske Omstændigheder. Der er saaledes et Stykke Vej tilbage til, at der skulde have været Tilfredshed hos Fabrikant Jacobsen.

Justitsministeren siger, at nu havde jeg nævnt en Masse Ting i mit Indlæg, som jeg hævdede ikke havde været fremsat for Domstolene, og han gaar saa videre og siger: Hvorfor har disse Ting ikke været fremme for Domstolene? Det er netop det, alle mine Bestræbelser gik ud paa at faa klaret: Hvorfor har disse Ting ikke været fremme for Domstolene, dengang Sagen blev behandlet i 1928—29? Da man behandlede Sagen i 1928—29 for Landsret og Højesteret, da vidste man ikke, at De danske Statsbaner havde frigjort sig for Grosserer Jarmund ved en Opsigelse. Man troede i Retten, og selv Fabrikant Jacobsen troede, at Statsbanernes Anbringende om, at man havde været bundet til Grosserer Jarmund ved Kontrakt, var rigtigt. Det rigtige Forhold blev først oplyst under Byretssagen i 1932, og saa er det dog noget svært at faa det med i 1928. Man vidste under Landsrets- og Højesteretssagen i 1928 ikke, at den Arealplan, der medfulgte det oprindelige Tilbud, var blevet ombyttet af Statsbanerne med en anden og mindre Arealplan. Det blev først fastslaaet under Byretssagen i 1932 og kunde saaledes ikke gøres gældende i 1928. Man vidste ikke under Sagen i 1928—29, at Seglene var i en